

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Traianus ad Chosroem legatione fungens, res Romanorum in
integrum restituit. Caput XII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

111
 bum, quem Græci φρενιτιδα vocant, id est, mentis alienationem & insaniam incidit, adeo vt de cætero rerum, quæ gerebant, nullum omnino sensum haberet. Itaque Tiberius genere Thrax, qui facile primas apud Iustinum obtinuit, reip. capessit administrationem. Hunc Iustinus, ingenti collecto exercitu ad congregiendum cum Abaris iam pridem miserat. Qui quidem, militibus aspectum Barbarorū haud ferentibus, parum aberat, quin captus fuisset, nisi diuina prouidentia eum præter omnium opinionem seruasset, & in fines imperij Romani reduxisset incolumem. Quippe temerarijs Iustini institutis obsecutus, ipse cum tota Romana rep. in periculum venit penitus intereūdi, & amplum imperij Romani decus Barbaris cōcedēdi ad occupādum.

*Quod Traianus ad Chosroem legatione fungens,
 res Romanorum in integrum restituit.*

Caput XII.

PRoinde initum est mature consilium, rebus Romanis peropportunum & accommodatum, quo illud, quod temeritate peccatum erat, in integrum restitutum est. Nam mittitur ad Chosroem Traianus, vir eximius, ex ordine Senatorio, magno in honore ab omnibus tum ob cænos, tum ob singularem prudentiam habitus, non ex persona imperatoris, aut reip. legationem obiturus, sed pro Sophia duntaxat imperatricē verba factururus. Nam scripsit illa literas ad Chosroem, quibus apud illum de viri calamitate, deque rep. Principe ordata conquesta est, & quod non oporteat illum in mulierem viduam, in Imperatorem iacentem & afflictum, in reip. desertam opeque destitutam impetum facere. Nam ei olim morbo diuexato nō modo parem benignitatem declaratam, verū etiam optimos quosq; medicos à rep. Romana ad ipsum missos, qui eum morbo leuarent. Quibus verbis persuasus fuit Chosroes: & quamquam in res Romanorū extemplo erat incursionem factururus, tamen ad triennium paciscitur inducias pro partibus versus orientem, simulque decretum fuit, vt Armenia similifrueretur conditione, nullumque bellum ibi gereretur, neq; quisquam partibus ad Orientem vergentibus quicquam facesseret molestiæ. Dum hæc geruntur, in Oriente, Ser-
 mium

mium oppidum à Barbaris capitur: quòd quidem fuerat iam olim à Gepædis occupatum, postea ab eisdem Iustino traditum.

De cooptato in imperium Tiberio & moribus eiusdem.

Caput XIII.

INterea temporis Iustinus de cõsilio Sophiæ Tiberium, Cæsarem declarat: taliaque verba in eo declarando locutus est, qualia à nulla historia vel vetere, vel recentiore sunt omnino commemorata, Deo videlicet propitio ei tempus largiente tum ad sua ipsius peccata confitenda, tum ad explicanda ea, quæ ex usu reip. forent. Nam cum Ioannes Episcopus vnâ cum suis, cumque principes ac magistratus, cum denique milites prætoriani in atrio sub dio, vbi eiusmodi negocia de more inueterato agi solent, in vnum cogerentur, Iustinus Tiberium tunica induens imperatoria, & læna circumuestiens, Sic clara voce locutus est: ne te in errorem inducat vestis splendor, neque illustris ornatus istarum rerum, quæ sub aspectum cadunt, decipiat: quibus ipse in fraudem impulsus, imprudens meipsum grauissimis supplicij obnoxium reddidi. Itaque tu in rep. summa cum mansuetudine & animi lenitate regenda, mea vitia præstato. Atque digito magistratus demonstrans, nõ oportet, inquit, horum consilij morem gerere: nam hi me in istas, quas cernis, miseras deduxerunt. Aliaque eius generis protulit verba, quæ omnes eum in maximam traduxere admirationem, tum ad immensam vim lachrymarum profundendam impulere. Erat iste Tiberius corpore maximè procero & robusto, & pulchritudinis excellentia omnium opinione maiore, adeo vt non Regibus solum & Imperatoribus, sed omnibus etiam hominibus facile præstaret. Ac primò quod ad corporis formam attinet, ea principatu planè digna fuit: quod autem spectat ad animum, illum mansuetudo & benignitas exornarunt. Primò ipso aspectu omnes videbatur ad se diligendum inuitare. Diuitias eas putauit, quæ cuique satis essent ad largiendũ, nõ solũ ad necessitatem, verũ etiam ad affluentiam. Nam non istud modò cõsiderabat, quòd quibus opus indigeat, illis beneficia accipiẽda sint, sed & imperatorem

torem